

Tình Yêu Và Tội Lỗi

Sách có câu “tích ác phùng ác, tích thiện phùng thiện”. Xưa nay Ngô Thành Nhân đã làm điều gì bất nhân thất đức đâu mà phải nhận lấy cái chết thảm sầu như vậy. Nếu tạo hóa bất công để chàng tử nạn thì chắc người đời đã không ca tụng mãi rằng: “Hoàng thiên hữu nhãn”.

Nhắc lại lưỡi đao của tên cai ngục nhắm ngay vào cổ Ngô Thành Nhân lia tới, bỗng nghe “cheng” một tiếng rõ to. Những người bạn tù khốn khổ của chàng đều ngơ ngàng mở mắt ra nhìn. Ai cũng thở phào như vừa thoát khỏi giây phút nghẹt thở. Trong khi đó, đám ma đầu thuộc hạ, ngục tốt, tiểu tốt đồng loạt nhảy ngay xuống khỏi mình ngựa, dập đầu sát đất hô rên:

- Tiên nương giá lâm!
- Tiên nương vạn tuế, vạn vạn tuế!

Thì ra Hồng Sa La Sát xuất hiện tự bao giờ chẳng ai hay biết. Chính nàng đã bay đến và sử dụng một chiêu kiếm pháp tuyệt luân chặn ngang đường đao dũng mãnh của tên cai ngục. Nội lực vô cùng thâm hậu được thi triển ra cả ngọn kiếm, nên chỉ tên cai ngục bị dội lại chới với giây lâu. Hấn chưa kịp khoa hai cánh tay lấy lại thăng bằng thì đã nghe rõ giọng của Hồng Sa La Sát đầy uy lực:

- Người không được giết gã!

Nói xong câu này nàng ta quay lại sau và tiếp:

- Chúng bay đưa gã về lâu đài chăm sóc thật chu đáo cho ta!

Bọn thủ hạ “dạ” ran. Chúng sốt sắng chạy đến cắt dây trói cho Ngô Thành Nhân. Khi những vòng dây cuối cùng vừa bị cắt, chàng hiệp khách đáng thương của chúng ta đổ xuống như thân chuối bị chặt gốc. Nếu không có luồng kinh lực sung mãn xuất phát từ bàn tay ngọc ắt chàng sẽ ngã dụi rồi. Bọn thủ hạ vội vã đỡ chàng đặt lên lưng ngựa. Một tên cao thủ theo lệnh của Hồng Sa La Sát ngồi phía sau choàng đôi cánh tay đỡ chàng cho khỏi ngã.

Đám tù nhân cả mới lẫn cũ thấy chàng không bị hành hình nên vui mừng vô hạn. Họ tiễn chàng bằng những ánh mắt chứa chan cảm tình. Hồng Sa La Sát phi thân vào một chiếc kiệu hoa. Đám tỳ nữ đặt kiệu lên vai, đồng nhịp dùng thuật phi thân đi thẳng. Bọn thuộc hạ Hồng Sa Thiên Vân Các cũng lục tục lên ngựa ra roi...

* * *

*

Thế là cuối cùng Ngô Thành Nhân không bị sát hại. Chàng được đưa về Hồng Sa Thiên Vân Các và được chăm sóc tận tình. Qua thời gian nằm liệt giường, hơn hai tháng sau chàng mới gượng ngồi dậy được.

Hôm nọ Hồng Sa La Sát đến thăm. Lúc bấy giờ chàng vừa uống xong bát thuốc. Tác dụng của các thang thuốc đã làm chàng ăn ngon ngủ kỹ. Nhìn chàng còn đang say sưa trong giấc điệp, Hồng Sa La Sát khẽ nhíu mày. Nàng ta bước đến sát giường, vén mạng che mặt lên nhìn cho rõ hơn. Nàng nhủ thầm trong bụng:

– Ủa? Gã này mang mặt nạ da người đây mà...

Nàng bèn ra hiệu cho một tên thủ hạ. Hắn se sẽ rời gót khỏi phòng. lát sau, hắn mang đến dâng cho nàng một lọ dung dịch. Nàng đích thân thoa phớt lên da mặt chàng. Chỉ trong chốc lát, trước mặt nàng hiện ra một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, đẹp đẽ muôn phần. Nàng sửng sờ nén thở: “Ôi chao! Người đâu mà đẹp thế? Một trang mỹ nam tử anh hùng tuấn kiệt không khỏi làm xao xuyên lòng ta! Ồ! Ngày trước chính chàng đã cởi hết y phục và cứu chữa cho ta! Bàn tay của chàng đã từng chạm vào thân thể trinh nguyên của ta. Nếu ta không vì ân nghĩa mà cứu chàng thì hồi ôi, ta sẽ vô tình đánh mất một viên ngọc quý sáng giá nhất trần gian! Âu có phải đây là cơ duyên trời ban cho ta vậy!” Nghĩ rồi nàng cứ ngấm ngấm mãi chàng không chán mắt. Quả nhiên con tim nàng đang rung động. Nàng ngấm chàng lữ hiệp một lúc khá lâu. Chợt nghĩ ra điều gì, nàng bèn buông mạng che mặt, rời gót ngọc khỏi phòng.

Đến chiều hôm đó, sau một giấc ngủ yên, Ngô Thành Nhân vừa trỗi dậy đã có người hầu hạ chu đáo mọi bề. Rửa mặt dùng bữa xong, chàng được đưa vào phòng tắm nước trầm hương. Đến chừng thay y phục bước ra, trông chàng có khác chi vị thái tử thiên đình giáng thế. Tất cả gia nhân từ lớn chí bé, từ già chí trẻ đều dõi những đôi mắt trông theo chàng không chớp. Họ trầm trồ khe khẽ với nhau, dành những lời khen ngợi tốt đẹp nhất cho chàng.

Một tỳ nữ từ ngoài uyển chuyển bước vào. Khi còn cách Ngô Thành Nhân chừng ba bước, nàng nghiêng mình thi lễ rồi dìu dàng thốt:

– Xin kính thỉnh công tử lên kiệu. Tiên nương đang chờ công tử để đi ngoạn cảnh cùng người ạ!

Ngô Thành Nhân thấy ngay trước hành lang là bốn nàng con gái khá xinh đẹp đang nhẹ nhàng hạ đòn ngà xuống khỏi vai. Chàng nhìn thoáng qua những thân hình mảnh mai, nhẹ lắc đầu khẽ nói:

– Nếu để các nàng kia khiêng kiệu thì tại hạ chẳng thà bách bộ còn hơn! Tại hạ không thể nhẫn tâm như thế được, xin cô nương miễn chấp!

Gương mặt khả ái của nàng tỳ nữ lộ ra một chút bối rối. Nàng cắn nhẹ vành môi, nghĩ ngợi chốc lát rồi duyên dáng thưa:

– Bẩm công tử! Nói vậy có thể thay bốn nàng bằng bốn gã gia nhân lực lưỡng khỏe mạnh, có được chăng!

Chàng miễn cưỡng gật đầu. Nàng tỳ nữ nhanh nhẹn đi gọi và chọn ngay bốn gã tráng niên đến phục dịch cho chàng. Thành Nhân vẫn còn khá yếu, nên bọn gia nhân

phải đi chàng ngồi lên kiệu mới xong. Lúc bấy giờ thần trí của chàng không còn minh mẫn như cách đây bốn năm về trước, khi chưa sa vào cạm bẫy kẻ thù. Sự hành hạ đọa đầy ở đại công trường và nhất là cuộc vượt ngục bất thành vừa qua đã làm chàng suy nhược thần trí không ít. Tuy nhiên, lòng nhân hậu của chàng thì vẫn thủy chung bất diệt.

Ánh chiếu dương nhạt dịu dàng nhuộm hồng mấy ánh mây bông, nổi hẳn lên nền trời xanh thẳm. Những đám mây cuộn lại thành bức tranh sinh động tuyệt vời. Thành Nhân đưa đôi mắt mơ màng ngắm mãi bầu trời nhạt nắng. Bị bầm dập vì những biến cố đau thương, đến nay trông chàng như kẻ vừa lột xác. Dĩ vãng hầu như vắng bóng trong tâm khảm chàng. Hiện tại, tâm trạng chàng có khác chi của một người xa lạ. Có lẽ chàng đã hoàn toàn đổi kiếp rồi chăng?!

Bốn gã tráng niên khéo léo khiêng chiếc kiệu chàng không hề dãn một chút. Chiếc kiệu như trôi nhẹ giữa rừng hoa ngào ngạt hương thơm. Những cánh bướm nhấp nhô đua nhau khoe sắc với hoa ngàn, tô cho cảnh đẹp hòa cùng muông màu càng thêm rực rỡ. Đôi bàn tay xanh xao của chàng lướt nhẹ trên những cánh hoa tươi đang nở nụ cười. Hồn nhiên và thấp thỏm, chàng vội rút tay về. Có lẽ chàng e ngại sẽ vô tình làm hỏng cánh hoa nào đấy chăng? Ôi! Đến một cánh hoa đơn sơ nhỏ bé mà chàng còn nâng niu trân trọng thay. Huống chi còn những va chạm khác, chàng sẽ tỏ thái độ ra sao?

Chàng còn đang suy tư và dành mọi cảm tình tốt đẹp nhất cho những loài hoa dại, mãi mê vợ vẫn với bao cảm xúc trong sáng của mình mà không hề biết chiếc kiệu thứ hai từ đâu rẽ đến và song hàng với chiếc kiệu của chàng một đoạn khá xa. Chiếc rèm châu được bàn tay ngọc vén lên. Một trang giai nhân đẹp mê hồn ngồi bên trong lặng lẽ ngắm chàng. Giọng nói của nàng vang lên tựa như tiếng oanh vàng đang hát bằng những giai điệu êm ái nhất:

– Tiệp thiếp xin kính chào công tử! Không ngờ công tử lại có tâm hồn thi sĩ đến thế! Chàng yêu hoa một cách đắm say. Ôi! Ước gì thiếp có thể biến ngay thành những cánh hoa rừng nhỏ bé kia, để được chàng vấn vương say đắm!

Thanh âm của nàng nghe thật là quyến rũ. Trong nhất thời Ngô Thành Nhân không thể nào nhớ ra giọng nói của nàng chính là giọng nói của Hồng Sa La Sát. Chàng từ từ ngoảnh đầu nhìn lại, hững hờ thốt:

– Cô nương là ai? Người như cô nương còn đẹp hơn cả những nàng tiên thượng giới. Cô nương lại còn đẹp hơn những loài hoa, vì cô nương là đóa hoa đẹp nhất và biết nói cơ mà! Thế thì cô nương hà tất phải hạ mình để được làm cánh hoa bé dại vô tri vô giác!

Giai nhân bèn thỏ thẻ đáp:

– Công tử không thấy đó sao? Tuy cánh hoa kia đơn sơ như thế mà lại có điểm phức hơn thiếp bội phần... Nó được chàng quan tâm chiếu cố. Còn thiếp thì...

– Ô! Xin cô nương chớ nên so sánh như vậy, kéo tại hạ áy náy không an! Mong cô nương chớ hạ mình thái quá, có khi làm thương tổn đến danh dự của một trang tuyệt thế giai nhân cành vàng lá ngọc! Vả lại, trên dương thế này há có mấy ai dám so sánh với cô nương? Xin cô nương suy xét lại cho!

– Không đâu công tử ạ! Dù cho một đóa thiên hương hay một cành nguyệt quế mà chẳng được nâng niu trìu mến, và nhất là không được thi vị hóa của cuộc đời thì ắt hẳn nó sẽ cảm thấy mình lẻ loi hiu quạnh làm sao! ?

Đôi mắt chàng mỹ nam tử thoáng nét bối rối. Chàng đâu có ngờ cách đây hơn một giờ, nàng đã đích thân lột bộ mặt nạ da người gớm ghiếc cho chàng. Hẳn nhiên gương mặt khôi ngô tuấn tú của chàng đã thu hút nàng mãnh liệt. Chính vì lý do ấy, đồng thời xuất phát từ sự rung động của trái tim hồng, nàng mới thốt ra những lời ẩn dụ thế kia. Cái nhạy cảm vốn có của Thành Nhân, nay đã bị hoen rỉ mất rồi ư? Thế có làm sao chàng không cảm nhận được ánh mắt đa tình chứa chan kia? Chàng vô tình hay chàng hồ hững? Cửa vườn đào đang hé mở chờ ai? Sóng mắt giai nhân xanh như màu xanh của biển thâu nhận mãi hình ảnh của chàng trai mà vẫn chưa cảm thấy đủ đây!

Hai chiếc kiệu dừng lại trên một ngọn đồi thấp, Hồng Sa La Sát rời khỏi kiệu hoa, nhẹ nhàng bước đến dìu chàng. Hương tóc, hương tinh hoa từ thân thể nàng tỏa ra mùi thơm ngậy ngất rất dễ quyến rũ lòng người. Đến như gỗ đá còn xiêu, huống chi là con người sống trên dương thế? Song le, đối với Thành Nhân, chàng vẫn bình thản như thường. Nàng vận công, vừa truyền chân lực, vừa dìu chàng bước từng bước một dạo chơi. Bọn gia nhân, tỳ nữ biết ý nàng nên tự động rút lui mất dạng. Khách quan nhìn thấy đôi nam nữ đi dạo bên nhau thật xứng đôi vừa lứa. Vì cứ say đắm nhìn chàng mãi, mấy bận nàng suýt vấp ngã nhào, thế mà nàng vẫn chẳng tỏ ý quan tâm. Đôi môi nàng đẹp như đóa hoa hàm tiếu, lúc nào cũng chực nở rộ để chào đón ánh mắt chàng. Còn đôi mắt phượng của nàng. Ôi! Đôi mắt nàng mới rạng rỡ làm sao! Vừa long lanh trìu mến, vừa tha thiết yêu thương, lại vừa nồng nàn âu yếm!

Khi con người chín ửng trái tim yêu thì muôn vật trở nên hiền hòa và thiên đàng dường như gần lại, kiếp sống phù du sẽ kéo dài bất tận, bối cảnh cuộc đời sẽ mang cả ý thơ! Và khi người ta bắt đầu yêu thì hay tỏ thái độ khoan hòa quảng đại, lỗi lầm của kẻ khác cũng được dung thứ một cách khá dễ dàng. Bởi thế cho nên, một trong đám tỳ nữ từ xa tiến đến chưa kịp dâng cho nàng bó hoa đẹp nhất, vì cái tội hở hênh vấp té ngã nhào. Bó hoa bị dập mất vài cánh mỏng. Nàng khẽ cau mày liểu, quả nhẹ một câu:

– Cẩn thận chứ!...

Thì ra, ả tỳ nữ cũng chỉ vì mãi mê nhìn chàng mới ra nông nổi thế! Ắt ta còn đang xuýt xoa xin lỗi, lòng hồi hộp không yên, những tưởng phen này sẽ bị đòn đau lắm! Nhưng ả đã làm! Trái ngược với dự kiến của ả, nữ chủ nhân lại tỏ ra dễ dãi vô cùng. Nàng có vẻ quan tâm, bảo:

– Người có sao không? Lần sau chớ nên chệnh mảng nữa nhé!

Ả tỳ nữ quỳ phục xuống ngưỡng ngưỡng thốt khê:

– Tiện nữ xin cảm tạ lòng độ lượng của công nương!

– Ồ! Bản nương nương không hành tội người đâu! Hãy đứng lên đi chỗ khác chơi nhé!

Ả tỳ nữ cả mừng “ạ” một tiếng nhỏ rồi lui ngay. Nàng lại nắm tay chàng. Hai người đi dạo tiếp.

* *
*

Qua buổi chiều ngoạn cảnh với chàng, Hồng Sa La Sát càng ngày càng đắm say trong tình yêu cuồng nhiệt. Nàng chiều chuộng chàng đủ mọi thứ trên đời. Những nhu cầu về sinh hoạt nàng đều sẵn sóc chàng đầy đủ. Ngoài tình yêu đơn phương mà nàng đã tự động dâng hiến cho chàng, nàng còn bị ảnh hưởng không ít bởi bản chất nhân hậu của chàng nữa. Trước kia, nàng thường tỏ thái độ đanh đá với đám thuộc hạ, gia nhân, nữ tỳ. Thậm chí nàng còn tàn nhẫn giết người không gớm tay để lấy xác bón cho vườn hồng được tươi tốt mãi. Nhưng nay thì nàng đã thay đổi rất nhiều. Trong nhận thức, nàng đang ươm cho mình một vườn hồng tuyệt vời và trong sáng.”Vườn hồng” siêu nhiên này cần phải chăm bón bằng đức độ khoan dung và bác ái! Đó chính là nguồn dự trữ mà con người vốn đã được trời ban từ thửa mới sinh ra. Khi bắt đầu chớm nở tình yêu, nàng xem cuộc đời toàn bộ màu hồng rực rỡ. Thế còn Ngô Thành Nhân thì sao? Chàng có đáp lại mối tình tha thiết của nàng chăng? Tâm trạng của chàng hiện tại như thế nào?

Thực tế, Thành Nhân đã là kẻ chết đi sống lại. Trong một thời gian ngắn, bản thân chàng chưa thể lấy lại thăng bằng cho lý trí. Do đó, trạng thái tình cảm, thần kinh không được minh mẫn như xưa. Giữa cống hiến và nghĩa vụ, giữa cho và nhận, chàng nghĩ giản đơn chỉ là việc bình thường thôi! Đối với chàng, mọi người trên thế gian này hầu như đều tốt cả. Bởi vậy, chuyện quan tâm đặc biệt của giai nhân, chàng xem như không có gì khác thường hết! Thậm chí đến những va chạm nàng cố tình tạo ra, chàng vẫn cho đấy là bổn phận của một người tốt khi đối xử với nhau. Cuối cùng cũng nên nói rõ rằng, lúc này tâm hồn Ngô Thành Nhân hoàn toàn tĩnh lặng như mặt nước hồ không gợn sóng. Lòng thanh thản chẳng hề vướng bận một chút hồng trần. Tâm trạng chàng như cậu bé mới lớn, trong trắng ngây thơ, hồn nhiên vui vẻ. Nói cho đúng, những điểm sáng trong tiềm thức của chàng chưa trỗi dậy đó thôi. Nó như bị màn sương dày che phủ. Trong nhất thời, ký ức hiện về còn mơ hồ lắt nhắt. Vì thế, mặc dù Hồng Sa La Sát cố tình quyến rũ chàng lạc vào khu vườn tình ái, song chàng vẫn hồn nhiên vô tư đến kỳ lạ!

Vào một buổi tối, Hồng Sa La Sát bày yến khoản đãi Thành Nhân. Nàng chuốc rượu cho chàng uống thật say hồng thực hiện một ý đồ. Nhưng nàng không ngờ rằng

chàng đã có khả năng kháng độc tố thì thần men làm sao chinh phục chàng cho nổi. Tiệc sắp tàn mà chàng vẫn còn tỉnh như sáo, trong lúc nàng đã chuẩn choáng hơi men. Men rượu đã say, men tình càng dâng lên chất ngất. Đôi má nàng đỏ như trái gấc chín mùi. Đôi trái đào tiên phập phồng theo hơi thở. Các mạch máu trong người nàng rần rật như thôi thúc không ngừng. Khắp cả châu thân nàng nóng bừng bừng lửa dục. Nàng đuổi hết gia nhân tỳ nữ ra khỏi phòng để được tự do giải bày tâm sự với chàng. Nàng lim dim đôi mắt phượng, run giọng thốt:

– Chàng ôi! Định mệnh đã đưa chàng đến đây để vầy duyên cùng thiếp, kết tóc se tơ, đá vàng gá nghĩa! Kiếp ba sinh hạnh ngộ cùng nhau. Chàng đã cho em giấc mộng thừa ban đầu. Vậy bây giờ xin chàng hãy dìu em vào giấc mộng Vu sơn!...

Thành Nhân thật thà như đếm. Chàng chẳng hiểu nàng nói với ngụ ý gì. Chàng còn tóet miệng cười như đứa bé khi được yêu thương, nựng nịu. Sự ngây ngô của chàng càng lôi cuốn nàng hơn nữa. Nàng ngã vào ngực chàng nũng nịu hồi lâu. Khi nàng cười thì chàng cũng cười theo. Song, khi nàng rên rỉ những nhẽo thì chàng lại tỏ ra bối rối vô cùng... Hồng Sa La Sát đành bất lực đối với chàng trai khờ khạo mà nàng đã đem lòng yêu thương hết mực. Cuối cùng, men rượu già trước, men tình già sau. Nàng tỉnh trí lại dần. Thấy chàng thủy chung vẫn khừ khừ chất phác, nàng yên tâm thầm nhủ: “Ồ! Có lẽ ta đã say quá chẳng? Cũng may ta chưa bị chàng xúc phạm. Nhưng lạ một điều, chàng là người phàm hay thần tiên giáng thế? Hà cứ sao chàng chẳng chịu cùng ta bay vào cõi Thiên Thai? Ta thấy chàng vẫn còn nồng ấm trái tim trặc ẩn kia mà? Hoặc ta chưa đủ sức quyến rũ làm chàng rung động? Ôi! Ta yêu chàng quá đi thôi! Ta muốn chàng thốt lên một tiếng, hoặc chẳng thà chàng cứ biểu lộ cử chỉ suồng sã với ta có phải hay hơn không? Ôi! Cái anh chàng dễ yêu này bằng mọi giá ta phải chiếm cho bằng được!... Thôi đành phải để đêm mai vậy!..”. Nghĩ đoạn nàng từ giả chàng về phòng riêng an nghỉ.

Đêm sau, Hồng Sa La Sát bày thêm trò dạ vũ. Nàng cố ý lung lạc chàng bằng màn vũ thoát y. Các ả vũ nữ qua những điệu múa thần tiên, đã bày ra trước mặt chàng cả mấy tòa thiên nhiên như sẵn sàng dâng hiến. Những thân hình sống động kia quả là hấp dẫn lạ thường. Ôi! Những trái đào tiên căng tràn nhựa sống, phơi phơi xuân tình. Những đường cong uốn lượn khêu gợi làm sao. Những cánh tay tròn lẳn trắng muốt vẫy gọi đón mời. Những ánh mắt đưa tình và làn môi mọng hồng nhay cảm. Động Bồng Lai đang hé mở chờ khách anh hùng.

Hồng Sa La Sát theo dõi thật kỹ những biểu hiện qua thái độ của Thành Nhân. Dù có một cảm xúc nhỏ lộ ra nét mặt, nàng sẽ chớp lấy cơ hội ngay. Thế nhưng suốt cả buổi hoài công vô ích. Nàng đã thất bại hoàn toàn.

Lại phải mất thêm một đêm nữa, tức là đêm thứ ba. Sau bữa tiệc no say, nàng đưa chàng lên một căn lầu được bày biện cực kỳ rực rỡ. Thần men đã giúp nàng thêm hưng phấn, hứng khởi tột cùng. Nàng để chàng ngồi nơi tràng kỷ kế bên dãy lan can bằng gỗ chạm trổ cầu kỳ. Sát đó là bức màn nhung rộng khổ phủ dài, ngăn cản phòng

phía dưới lại. Trong ánh sáng huyền ảo, Thành Nhân thấy Hồng Sa La Sát quay trở ra. Nàng đã thay xiêm y bằng một tấm áo choàng lớn. Những ngón tay búp măng đang mân mê một chiếc bình ngọc quý. Nàng dờ dỗi gót sen đến trước mặt và ngồi xuống chân chàng. Ngả đầu vào đùi chàng, nàng nói trong hơi thở bị nén lại:

– Chàng ơi! Xin chàng hãy uống cùng thiếp một chung rượu giao bôi rồi chúng ta cùng tận hưởng lạc thú tột đỉnh trên đời! Đây là loại “Ngọc dương thần tửu”, có thể là cho những người bạc nhược như chàng trở thành một vị chúa tể trong thế giới ái tình!

Vừa nói, nàng vừa rót rượu ra chung ngọc, dâng lên cho chàng. Thành Nhân ngăn lại, thản nhiên nói:

– Được cô nương ban cho thần tửu, thật quý hóa thay! Song xin cô nương nhấp môi trước, tại hạ mới dám dùng!

Hồng Sa La Sát cười lên khanh khách:

– Ha ha! Nếu thiếp uống xong chung đầu, chàng phải uống hết rượu còn lại trong bình nhé!

Chàng khẽ gật đầu:

– Được thôi!

Giai nhân ngửa chiếc cổ tròn tựa trắng ngần uống cạn chung rượu hồng. Chung thứ hai, nàng dâng lên cho chàng trong khi bụng bảo dạ: “Lần này thì nhất định chàng sẽ không thể nào cưỡng lại nổi với nhục dục nữa rồi! Dù cho thần tiên trên trời tu bao nhiêu kiếp, một khi cho “Ngọc dương thần tửu” nhập vào người sẽ tự nhiên biến thành Dâm Thần, Dục Thánh ngay thôi!... Ôi!... Ta... ta bắt đầu cảm thấy rạo rục trong người rồi!”

Trong lúc Thành Nhân thực hiện điều giao ước là uống hết số rượu hồng còn lại trong bình ngọc, Hồng Sa La Sát nhòai mình qua lan can vén đôi màn nhung về hai phía. Trước mặt hai người, bên dưới là một căn phòng khá rộng, đèn nến rục rỏ. Trên tấm thảm nhung, từng đôi nam nữ trên mình chẳng còn một mảnh vải che thân. Họ đang làm cái công việc mà tạo hóa đã ban cho họ là thực thi nghĩa vụ lưu truyền nòi giống trên thế gian này. Ai nhìn thấy cảnh tượng hoan lạc đăm mê ấy mà chẳng khởi động lòng khôn tả? Hồng Sa La Sát đã cố tình dàn cảnh để khêu gợi nhục dục trong lòng chàng. Nàng đã uống cạn chung “Ngọc dương thần tửu” nên thấy rạo rục khó chịu trong người rồi. Bây giờ lại chứng kiến cảnh ái ân của hàng chục đôi nam nữ dưới kia, thử hỏi làm sao nàng dẫn lòng cho được? Nàng nghĩ rằng mình chỉ dùng có một chung thần tửu đã thấy hứng khởi quá rồi. Đàng này, tình lang của nàng uống cả bình, làm sao có thể chịu nổi?

Quay lại, thấy Thành Nhân đang ung dung uống, nàng thỏ thẻ hỏi:

– Chàng cảm thấy thế nào?

Thành Nhân khẽ nói:

- Rượu này thơm ngọt như mật ong! Uống hoài không chán, cô nương ạ!
- Thế thì chàng uống ọe đi!
- Thưa cô nương! Uống từ từ để nhắm nháp hương vị thơm ngon chức uống hết uống lắm!

Nàng nôn nóng giật nhẹ chiếc bình ngọc rót ra chung, liên tiếp chúc rượu chàng. Nàng vớt bình ngọc, chung ngọc qua bên rồi chỉ tay xuống căn phòng phía dưới:

- Chàng hãy nhìn xem kìa!

Thành Nhân đưa ánh mắt hồ hững nhìn xuống. Bên tai chàng nghe hơi thở nóng hổi gấp gáp của Hồng Sa La Sát:

- Bọn gia nhân tỳ nữ của thiếp đang giao hoan đó! Chàng thấy có thích không?

Chàng ngó lại, đã thấy Hồng Sa La Sát đang ưỡn ẹo bên cạnh. Tấm áo choàng của nàng tuột nhẹ xuống bờ vai tròn trịa. Mảnh choàng lụa cứ trôi dần, trôi dần... Một tuyệt tác của tạo hóa hiện ra trước mắt chàng. Ôi! Nữ thần tình ái bằng xương bằng thịt đang ngự trị nơi đây! Sóng mắt đưa tình, làn môi chờ đợi, đôi tay mời gọi, đôi ngọc nhũ căng tròn. Làn da ngọc ngà, đường cong quyến rũ. Nàng đang tự nguyện dâng hiến cho chàng cả thắm thân băng trinh lả lơi và run rẩy, rạo rức nao nao...

Tuy nhiên, đôi mắt Thành Nhân dường như đã tàn đi ngọn lửa dục vọng từ lâu. "Ngọc dương thần tửu" chẳng hề có tác dụng đối với chàng. Ánh nhìn của chàng không cần lẩn tránh. Ngược lại, chàng cứ bình tĩnh ngắm nàng như đứa trẻ ngắm mãi món đồ chơi ưng ý...

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua...

Không còn chịu đựng được nữa, Hồng Sa La Sát lẳng lơ choàng hai cánh tay trần bá lầy cổ chàng, giọng oanh thốt nhẹ:

- Chàng ơi!
- ...
- Chàng thấy thiếp có đẹp không?

Thành Nhân gật đầu:

- Cô nương đẹp lắm!
- Thế sao chàng không yêu thiếp?

Chàng bối rối:

- Ồ! Cái đó thì...
- Thì sao, hở chàng?
- Thì yêu chứ!
- Ôi! Thiếp cảm thấy sung sướng và hạnh phúc!... Thế, chàng yêu thiếp có nhiều không?

Thành Nhân trầm ngâm nói:

– Yêu nhiều như yêu mọi người vậy!

Hồng Sa La Sát há đôi môi hồng:

– Hả? Chàng nói sao?

– Tại hạ bảo rằng, tại hạ yêu cô nương cũng như yêu tất cả mọi người vậy mà!

Nàng tròn xoe mắt phượng:

– Tại sao kỳ vậy? Tại sao chàng lại yêu mọi người cũng ngang bằng yêu thiếp?

– Bởi vì mọi người đều yêu tại hạ! Cho nên tại hạ phải yêu lại họ cho công bằng!

Nàng ngoáy mạnh đôi bờ vai mảnh mai trắng mịn rồi phụng phịu:

– Không được! Chàng chỉ được quyền yêu mình thiếp thôi!

Thành Nhân trở mắt ngạc nhiên:

– Ủa? Sao lạ vậy, cô nương? Sao cô nương không cho phép tại hạ yêu hết thầy mọi người?

– Không được! Duy chỉ mình thiếp là đủ!

– Chà! Khó quá nhỉ!

Nàng bắt đầu vùng vằng, nhõng nhẽo:

– Hi hi!... Chàng hãy âu yếm thiếp đi nào! Thiếp cảm thấy lạnh lẽo lắm! Chàng hãy ôm thiếp đi, hãy đem thân chàng giúp thiếp được ấm lên đi! Mau đi!...

Thành Nhân ngô nghê nói:

– Tại cô nương cởi áo ra mới lạnh đó chứ! Để tại hạ mặc áo vào cho cô nương nhé!

– Không đâu! Chàng chỉ cần ôm thiếp vào lòng là thiếp sẽ ấm ngay thôi!

– Không nên thế, cô nương ạ! Cô nương nào phải hiền thê của tại hạ!...

Nàng vội bùm miệng chàng lại:

– Chàng đã là tình lang của thiếp thì cứ gì chàng chẳng đưa thiếp vào tận cõi Thiên Thai. Chàng hãy nhìn xem! Chúng nó đang ru hồn vào giấc mộng tuyệt đỉnh Vu Sơn kìa!

Nói đến đây, nàng áp đôi bàn tay ngọc lên hai phía tay chàng vụn nhẹ. Dưới mắt chàng, từng đôi trai gái đang ôm siết vào nhau, bất động. Thành Nhân lẩm bẫm một mình:

– Có lẽ họ đang ngủ say lắm!

Chàng đưa tay dụi mắt rồi tiếp:

– Tại hạ cũng buồn ngủ lắm rồi! Cô nương hãy buông ra cho tại hạ đi ngủ nhé!

Ánh mắt Hồng Sa La Sát ngời lên ngọn lửa tình:

– Không, không! Chàng có muốn ngủ thì hãy cho thiếp hưởng trọn niềm hoan lạc trước đã!

– Thưa cô nương! Nghĩa là sao ạ?

Nàng cúi bần hất cằm ngụ ý chỉ bọn gia nhân tỳ nữ đang khóa thân đeo dính như sam:

– Chàng cũng làm như... bọn chúng nó vậy đó!

Vừa nói, nàng vừa mở chiếc thắt lưng của chàng. Nàng mới đụng đến chiếc áo dài bên ngoài, chàng đã vội đưa tay dần lại, miệng la lên:

– Không thể được! Cô nương ạ, chúng ta muốn làm như vậy phải được phép của hai bên song đường. Tại hạ mong rằng cô nương nên giữ tròn chữ hiếu. Hiếu để đã xong tình thâm mới trọn! Xin cô nương nghĩ lại giùm!

– Thế cha mẹ chàng đâu? Còn sống hay đã thác?

Vừa nghe hỏi đến đây, Thành Nhân bàng hoàng xúc động, gai ốc nổi đầy mình. Chàng há hốc miệng, tròn tròn đôi mắt nhìn sững vào khoảng không. Chàng lắp bắp nói một mình như người trong mộng:

– Cha mẹ ta đâu? Cha mẹ ta đâu? Sống thác ra sao? Sống thác... ra sao?

Hình như tiềm thức đã dần dần tái hiện trong chàng hình ảnh của Uyên Ương Song Hiệp. Những ký ức mơ hồ đã bị nhạt nhòa sau những lần chấn thương mạnh mẽ nay mới được dịp hồi phục lại từ từ. Thành Nhân đẩy nhẹ nàng ra. Đến khi chàng ngó lại mới giật mình chột dạ. Đôi mắt Hồng Sa La Sát long lên đỏ rực. Ngọn lửa tình dục đã đốt cháy tâm can. Các mạch máu rần rật, các cơ bắp co giật từng cơn. Không kiềm hãm được nữa, nàng gồng cong móng nhọn chụp ngay lấy cổ áo chàng kéo toạc ra. Thành Nhân điếng hồn, vội chạy qua bàn bên kia tràng kỷ. Nàng như con hổ đói chồm đến giật lớp áo trong. Chàng cả kinh cởi phăng chiếc áo, cứ thế để lưng trần như vậy chạy qua phòng bên. Hồng Sa La Sát điên cuồng gào lên một tiếng. Lửa tình chưa tàn, lửa giận lán đến! Bây giờ nàng như con quỷ cái khát tình chẳng được thỏa mãn. Uất hận phừng phừng dâng cao. Sát khí đằng đằng tỏa rộng. Ánh mắt tử thần chợt nhìn xuống phía dưới lầu. Từng đôi uyên ương còn đang thả hồn vào tiên cảnh. Nàng nghiêng răng, đưa đôi cánh tay trần vận công. Nội lực sung mãn rùng rục truyền ra song chướng. Hai luồng kinh lực khủng khiếp đập mạnh xuống dưới lầu:

– Ầm! Ầm!

Hai tiếng nổ chát chúa vang lên làm rung chuyển tòa lầu đài tráng lệ. Như kẻ mất trí, Hồng Sa La Sát gặp cái gì chướng mắt cũng đập bừa. Cái tính tàn ác, nhẫn tâm của nữ ma đầu lại xuất hiện trong nàng. Giờ đây nàng đúng là Hồng Sa La Sát, bọn gia nhân, tỳ nữ được nàng dùng để dàn cảnh đã phải nhận lấy cái chết thảm khốc vừa rồi. Nhìn những mảnh thịt người cộng với máu, óc và xương văng ra tung tóe. Hồng Sa La Sát chưa hả dạ. Nàng vẫn còn ganh tị rít qua kẽ răng:

– Hừ! Chúng bay như vậy còn sướng hơn bản nương nương rồi đó! Trước khi về

âm ty chúng bay cũng đã được tận hưởng lạc thú trên đời. Hừm! Ta phải buộc thằng ngốc kia mới được. Cứ để cho hắn nhớn nhơ hoài làm ta muốn điên lên! Chẳng thà hãm hắn xong, cả hai đứa cùng thác xuống tuyền đài cho trọn tình trọn nghĩa!

Nói rồi Hồng Sa La Sát khoác lên mình chiếc áo choàng lụa mỏng, sục sạo đi kiếm Thành Nhân.

Lại nói về Thành Nhân. Chàng thấy Hồng Sa La Sát lồng lên như loài yêu nữ nên khiếp đảm thần hồn. Chàng than thầm trong bụng: “Ôi thôi! Không xong rồi! Cô nương đang lên cơn điên, bắt ta phải làm điều nhơ nhuốc. Ta hãy trốn cho mau!” Nghĩ rồi bèn chạy vòng qua tràng kỷ, lại bị nàng cào luôn chiếc áo trong. Túng thế, chàng liền vượt luôn cả áo để lại cho nàng chạy tháo lầy thân. Tuy vậy, chàng cũng bị mấy móng tay nhọn cào xước rướm máu. Thành Nhân len vào bóng tối, chạy ra khỏi phòng.

Chàng rảo bước dọc ra hành lang chưa được mấy bước, bỗng nghe tiếng kinh phong nổ rền. Chàng càng khiếp sợ. Chạy đâu được vài chục bộ, phần thì thể lực còn yếu, phần thì hoảng sợ chẳng biết làm sao. Chàng thấy một góc tối, liền chui đại vào ẩn tạm. Góc tối khá nhỏ không đủ cho chàng lọt cả toàn thân. Tuy nhiên, chàng tạm bằng lòng úp mặt vào đôi bàn tay, chúi đầu vào hốc tối. Chàng cho rằng như vậy là yên ổn rồi. Nhưng ánh sáng của những ngọn đèn lồng soi khá rõ một phần lưng và bàn tọa của chàng. Ước chừng hơn một khắc sau, Hồng Sa La Sát lồng lộn đi tìm.

– Ha ha ha! Hoàng tử của lòng em đã trốn ở nơi này! Nào, ra đây chúng ta cùng hành lạc chứ!

Nghe tiếng nàng ở sát sau lưng, Thành Nhân run lên bần bật. Con quỷ cái không để cho chàng yên lấy một chớp mắt. Nàng cười lên dâm loạn:

– Ha ha ha! Bây giờ thì chàng không còn cách nào chê ta nữa! Ta sẽ điếm vào huyết đạo hôn mê, gây tê đại điên cuồng và sẽ đòi giao hoan cùng chàng cho bằng được mới nghe! Ha ha ha!

Dứt chuỗi cười dài, nàng vận công vào mấy ngón tay, dùng tuyệt chiêu điếm khắp các huyết đạo trọng yếu của chàng. Quả nhiên, lần này thì Thành Nhân hết đường lẩn tránh. Thoạt tiên chàng nghe nhói ở vài chỗ trên người. Hồn chàng cứ lơ lửng chơi vơi không dứt. Tinh thần bấn loạn, thú tính phát sinh. Chàng như bị một sức mạnh vô hình nào đang điều khiển. Hơi thở gấp gấp, sắc dục nao nao! Chàng lồm cồm đứng lên, ngất ngưỡng quay lại đối diện với nàng. Đôi mắt chàng đờ đẫn, hai tay như muốn vươn tới ghì chặt lấy nàng. Chỉ chờ có thế, vòng tay nuốt nà của Hồng Sa La Sát từ từ mở rộng...